

DE VAK-ORGANISATIE VAN GENEESKUNDIGE AMBTENAREN. —
 Uit de aanhaling van BROCX op bldz. 238 uit mijn mededeeling op bldz. 121 blijkt,
 dat ik daar niet geheel duidelijk ben geweest. De door BROCX onderstreepte woorden
 waren de mijne, en niet die van den Duitschen collega. Ik ben het dan ook geheel
 met BROCX eens, dat wij op onszelf en niet op anderen moeten bouwen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

VERSTREKKING KOEPOKSTOF.

Aan de geneeskundigen wordt medegedeeld, dat de Koepokinrichtingen te
 's-Hertogenbosch, Middelburg, Haarlem en Leeuwarden geen koepokstof meer
 zullen bereiden. De aanvragen dienen dus voortaan gericht te worden tot den
 directeur van een der Koepokinrichtingen te Amsterdam, Rotterdam, 's-Graven-
 hage, Leiden of Groningen.

Er wordt dringend verzocht bij de aanvraag te vermelden voor hoeveel inentingen
 de aangevraagde stof bestemd is, en de verdeeling van die stof niet noodeloos
 over meer buisjes te doen geschieden, dan voor de eischen der praktijk gewenscht is.

's-Gravenhage, Januari 1922.

*De Hoofdininspecteur van de
 Volksgezondheid,
 (besmettelijke ziekten)*
 J. TH. TERBURGH.

NAAR AANLEIDING VAN DIE VELE ONJUISTHEDEN 1)

Het is niet zoo prettig uit een vredige Kerststemming te worden opgeschrikt
 door twee ingezonden stukken tegelijk, die komen vertellen, dat je correspondentie
 onjuistheden bevat! Het eene stuk, min of meer officieel, want het werd onder-
 teekend door voorzitter en secretaris van de S.O., spreekt van „een onjuistheid”,
 het andere stuk gewaagt van „eenige” en iets later van „verdere onjuistheden”.
 Voor je waarheidsliefde is het dus waarachtig niet zoo aangenaam, zoo van ver-
 schillenden kant voor verteller van „onjuistheden” te worden uitgemaakt. Ge-
 noodzaakt gevoel ik mij dan ook te moeten antwoorden op beide, mij min of meer
 beschuldigende, ingezonden stukken.

Ik schreef, dat „het A.M.F. zich niet vereenigt met de opvattingen van het
 hoofdbestuur.”. Beide stukken noemen dit een onjuistheid. Het bestuur van de
 S.O. zegt dan, dat op verzoek der specialisten te Heerlen de onderhandelingen
 met het bestuur van het A.M.F. zijn afgebroken, en de andere geachte opponens
 schrijft: Het is het hoofdbestuur der Maatschappij, dat van een regeling met de
 specialisten heeft afgezien en aan het bestuur van het A.M.F. vrijheid heeft ge-
 laten, die zelf te treffen. Op het eerste gezicht lijken deze twee beweringen met
 elkaar in strijd, maar bij nader bezien is dit niet het geval en wordt in beide bewe-
 ringen de waarheid gezegd, bij beide echter uit eigen standpunt bezien! Maar beide
 beweringen doen niets af aan het feit, dat het A.M.F. zich niet vereenigt met de
 opvattingen van het hoofdbestuur, zooals het A.M.F. dan ook schreef in zijn brief
 No. 3551, d.d. 31 Mei 1921, waarin ik vind: „Tusschen ons bestuur” (d.i. dus bestuur
 van A.M.F.) „en de Ned. Maatsch. t. bev. der Gen. bestaat ten aanzien van de toe-
 lating der specialisten in essentie geen overeenstemming”. Naar mijn bescheiden
 meening is dit in essentie precies hetzelfde als hetgeen ik schreef.

Verder is het bestuur der S.O. met de data een weinig in de war! Niet 23 Novem-

1) Dit ingezonden stuk, 28 December 1921 reeds door onze redactie ont-
 vangen, had geplaatst moeten worden in no. 1 van dezen jaargang. Door een
 onwillekeurig verzuim is het, helaas, ander ondere papieren geraakt en ver-
 geten, zoodat het eerst thans opgenomen wordt. Ik betuig aan den schrijver
 mijn leedwezen over dit verzuim.

ber, maar bij schrijven van 8 December werd mij bericht, dat de S.O. bereid blijft. . . . . enz. waarvan ik dankbaar nota nam; en in dienzelfden brief werd mij te verstaan gegeven, dat ik nu kon rectificeeren, wat naar het oordeel van het S.O.-bestuur onjuist was. Zooals ik boven heb medegedeeld, ben ik het niet eens met die onjuistheid mijnerzijds, wat echter niet uitsluit, dat ook de bewering van het bestuur der S.O. waar kan zijn, daar beide beweringen naast elkaar, en niet tegenover elkaar staan. Voor mij was er dus geen reden om op de reeds verzonden correspondentie (5 December) terug te komen.

Betreffende het tweede stuk nog dit. Ik denk er niet over een dispuut te openen over hetgeen men moet verstaan, of te verstaan heeft, of wat als regel wordt aangenomen, dat men verstaat onder „kapitalistisch”. Ik neem alleen nota van het feit, medegedeeld door den adviseerenden en controleerenden geneesheer van het A.M.F., dat in het A.M.F. ook de belangen van het kapitaal worden behartigd.

Ik weet het niet, maar het is best mogelijk, dat de adviseerende en controleerende geneesheer van het A.M.F. een goed pianist is; wij waren echter er allen van overtuigd, dat die belangwekkende patiënt ons gedemonstreerd werd door hem, niet als pianist, maar als neuroloog; waarom dan ook nader wordt bevestigd, dat KUIPER dien patiënt *als neuroloog* had onderzocht, is mij een raadsel, of wringt daar wellicht eenigszins de schoen? Qui s'excuse, ...

Heerlen, tweeden Kerstdag 1921.

BERNARD SCHIPHORST.

[APOLOGIE DER HISTORIA MEDICA.

Op de vergadering der „Deutsche Gesellschaft für Geschichte der Medizin und Naturwissenschaften”, den 6den September 1921 te Kissingen onder leiding van prof. K. SUDHOFF gehouden, is een onderwerp ter sprake gekomen, dat ook de aandacht der Nederlandsche geneeskundigen verdient. In het reorganisatieplan van het hooger onderwijs n.l. heeft de geschiedenis der geneeskunde, in Duitschland tot nog toe facultatief onderwezen, voor het eerst vasten voet gekregen en is als verplicht leervak, waarin wekelijks een uur onderwijs zal worden gegeven, opgenomen. Op deze vergadering werd door de heeren SUDHOFF, DIEGEN, HABERLING en STICKER een rapport hierover uitgebracht, waarin de gevoelens van dankbaarheid voor deze late erkenning van de onmisbaarheid van eenige kennis van het verleden onzer kunst hen niet heeft weerhouden hun onvoldaanheid over de poovere wijze, waarop de regeering dit verzuim wil herstellen, te uiten. De gronden, waarop hun verlangen naar een degelijker en uitvoeriger onderwijs in dit vak, dan één wekelijksch college geven kan, steunt, zijn voor de Nederlandsche geneeskundigen, die ondanks ons nieuwe academisch instituut voor het overgrootste deel nog steeds de praktijk zullen ingaan, zonder er zelfs een flauw vermoeden van te hebben, dat onze hedendaagsche kennis slechts een phase is in den ontwikkelingsgang van een wetenschap, wier kiemen reeds in den voortijd ontsproten, de overdenking waard. In den afgelopen jaargang van het *Tydschrift* heeft de geleidelijk in omvang toenemende kring van collega's, die belangstellen in historisch onderzoek, gelegenheid gehad aan te toonen, dat dit onderdeel onzer wetenschap iets meer is dan een tamelijk onschadelijke liefhebberij, waarvan de vruchten als een betere vorm van uitspanningslectuur beschouwd moeten worden. Het steeds drukkere bezoek van de vergaderingen der Vereeniging voor geschiedenis der genees-, natuur- en wiskunde, de regelmatig toevloeiende stroom van artikelen en boekbeoordeelingen voor de „Historische bijdragen”, waardoor deze zich tot een vrij volledig archief voor de historia medica hebben ontwikkeld, bewijzen, dat de redactie, toen zij deze rubriek opende, de teekenen des tijds verstond en heeft ingezien, dat zij niet aan eenige eenzijdige enthousiasten gelegenheid tot uiting zou geven, maar voorzien in de behoefte van een groep, die daarop eenige aanspraak mocht maken. Wanneer wij de tot een afzonderlijk boekdeel vereenigde *Bijdragen* van het jaar 1921 doorbladeren, kunnen wij daarin de bevestiging vinden van de voordeelen, die de Deutsche medici-historici van een uitgebreidere